

det andet er omkostningerne til arbejdskraft, serviceydelser og energi lavere. For det tredje er bureaukrati, snærende regler og kontrol afløst af frihed og selvbestemmelse. Og for det fjerde er skatter og afgifter betydelig lavere, end de er hos os.

Den landbrugsstøtte, som gives til EU's bønder, gives jo ikke kun for bøndernes blå øjnes skyld. Den gives også for at sikre stabile forsyninger og ikke mindst for at sikre stabile forbrugerpriser. Gennem støtten får staterne en snor i produktionen, og gennem forskellige tilskuds-satser, kvoter og brak kan produktionen styres.

Det system ønsker Venstre ændret. Vi ønsker det ændret, fordi det er et usundt system, der belaster de offentlige budgetter, og det forhindrer markedsmekanismerne i at virke i tilstrækkeligt omfang.

Derfor vil vi opfordre regeringen til at arbejde for, at de kommende WTO-forhandlinger fortsætter den linje, som blev påbegyndt med GATT-aftalen i december 1993. Den udvidelse af EU, som regeringskonferencen skal forberede, vil uvægerligt gøre det nødvendigt at reformere EU's landbrugspolitik med det sigte at omlægge og reducere landbrugsstøtten.

For det er forkert at tro, at de central- og øst-europæiske lande skal have kompensation for et prisfald, som de ikke har haft. De skal derimod først og fremmest have adgang til markedet, altså frie markedsbetingelser. Det opfordrer vi også regeringen til at medvirke til, men vi forudsætter, at støttereduktionerne i begge regier foregår ligeligt i de respektive lande og gradvis, så vi undgår drastiske omlægninger med massevis af tvangsauktioner i kølvandet.

Det må også være en forudsætning, at støttereduktionerne ikke erstattes af nationale støtteordninger.

For at det hele skal have nogen mening og effekt, må omkostningerne i samfundet også sænkes, først og fremmest de særbyrder, som er pålagt dansk landbrug, men også omkostningerne generelt. Her tænker jeg på løn, skatter og afgifter.

Venstre foreslår ikke en »kold newzealænder«, som nogle kalder reformerne i New Zealand, men vi kan godt lade os inspirere og lære noget af den måde, som de har grebet tingene an på. Der er jo nok at tage fat på. Jo før vi får begyndt, jo før får vi de positive virkninger at se.

Vi har brug for en liberalisering på mange områder i det danske samfund for at give det

danske erhvervsliv bedre konkurrencevilkår og for at give vores borgere en større grad af valg-frihed.

Fiskeriet er også omfattet af Enhedslistens forespørgsel, men her stiller sagen sig ganske anderledes med hensyn til støtteordninger. For det første er beløbene meget mindre. For det andet gives der ikke ret meget i produktionsstøtte. Og for det tredje vedtog vi sidste år flere lovforslag, der skal forberede fiskeriet til maksimal frihed igennem en kapacitetstilpasning, som Danmark fint lever op til i Det Europæiske Fællesskab.

Landbrugs- og fiskeriministeren har givet til-sagn om at presse på, oven i købet at forlange, at de øvrige EU-lande lever op til den enige vedtagelse om kapacitetstilpasning, som især Holland og England indtil nu har taget for lemføldigt på.

Samtidig er det værd at nævne, at de forbedringer og ombygninger, der rent faktisk finder sted i vores fiskerflåde, stort set alle sammen har det mål at effektivisere om bord, at forbedre arbejdsmiljøet. I fremtiden vil bedre energi-udnyttelse også indgå som et element til at mindske omkostningerne. Disse elementer betyder, som Venstre ser det, at man er ved at forbedre fiskerierhvervet på en afregulering.

I det lys skal man vel også se meldingen om de kommende års kvotereduktion, som netop er behandlet i EU. Der skal aktiv handling til for at nå målet om et friere fiskeri, og vi kan glæde os over, at det ikke denne gang med fuld styrke skal gå ud over danske fiskere.

I Venstre mener vi, at erfaringerne har vist, at fiskekvoterne er et dårligt redskab til regulering af fiskebestandene i vore farvande. Derfor skal der lægges vægt på alternative reguleringsmetoder, der er mere markedsorienterede.

Så længe der er behov for fiskerireguleringer, må reguleringerne tilrettelægges ved hjælp af tekniske reguleringsforanstaltninger, f.eks. maskestørrelser, fredede gydepladser, havdage og kapacitetstilpasninger. Og endelig må fiskerne have årskvoter, så længe kvotesystemet opretholdes. Det skal være sådan, at fiskeren lovligt kan bringe den fisk i land, som han fanger. Først når disse mål er opfyldt, har det mening at reducere fiskeriets støtteordninger.

Med hensyn til Enhedslistens dagsorden vil jeg sige, at Venstre ikke kan støtte den. Vi stemmer imod. Vi vil ikke skibe os ind på en dagsorden, der giver økologerne den præferencestilling, som der her er tale om.